

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1983-1984

9 JANUARI 1984

ONTWERP VAN DECREET

houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer

VERSLAG

namens de Commissie voor leefmilieu en waterbeleid
uitgebracht door de heer A. Van Nevel

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie heeft gedurende 5 vergaderingen het ontwerp van decreet besproken en goedgekeurd.

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer J. Somers.

Vaste leden : de heer G. Beerden, mevrouw C. Boeraeve-Derycke, de heren T. Kelchtermans, C. Marchand, L. Van den Brande, A. Van Nevel ;

de heren G. Anthuenis, J. Bosmans, G. Sprockeels, mevrouw M. Van den Poel-Welkenhuysen ;

mevrouw O. Lefeber, de heren J. Sleeckx, L. Vanvelthoven ;

de heren M. Capoen, J. Somers.

Plaatsvervangers :

de heren L. Dhoore, R. Peeters, mevrouw M. Smet ;

de heren L. Pans, F. Verberckmoes ;

de heren P. Matthys, P. Van Der Niepen ;

de heer J. Caudron.

Zie :

224 (1983-1984)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Amendementen

Algemene bespreking

De Gemeenschapsminister geeft een toelichting bij het ontwerp.

I. INLEIDING

Een belangrijk component van het waterbeleid is ongetwijfeld het grondwaterbeheer.

Grondwater is niet alleen de belangrijkste bron voor onze drinkwatervoorziening, ook heel wat industriële activiteit is er rechtstreeks afhankelijk van. In 1982 werden in Vlaanderen volgende hoeveelheden grondwater opgepompt :

– drinkwatermaatschappijen :	13 1.037.285 m ³
– industrie :	94.821.101 m ³
– diversen (o.a. bronbemaling) :	8.760.526 m ³

Reeds in 1946 werd de exploitatie van de grondwaterlagen door de wetgever gereguleerd, om uitputting ervan te voorkomen.

Anderzijds kan de grondwaterwinning ook negatieve gevolgen hebben voor bovengrondse eigendommen. Uitdroging van de bodem, met lagere opbrengst voor de landbouw, is in dit verband een bekend verschijnsel. Ook op dit terrein is de wetgever opgetreden.

II. DE HUIDIGE WETGEVING

De huidige reglementering inzake exploitatie en bescherming van het grondwater steunt op 4 basiswetten :

- de besluitwet van 18 december 1946 en de wet van 9 juli 1976, met als doel de grondwaterlagen kwantitatief te beschermen ;
- de wet van 26 maart 1971, die vooral de grondwaterkwaliteit wil beveiligen ;
- de wet van 10 januari 1977, die een regeling inhoudt voor de schade, veroorzaakt door grondwaterwinning.

1. De besluitwet van 18 december 1946, „waarbij tot het houden van een telling der grondwaterreserves en tot invoering van een reglementering van hun gebruik besloten wordt” (aangevuld door de wet van 9 juli 1976)

De besluitwet van 18 december 1946 is een kaderwet, die de mogelijkheid biedt het gebruik van grondwater te reglementeren. Het daartoe voorziene instrumentarium omvat onder meer :

- het opleggen van voorwaarden bij de aanleg van nieuwe waterwinningen (vergunningstelsel) ;
- het reglementeren van het gebruik van toevallig toevloeiend grondwater bij werken (o.a. bij groeven) ;
- het invoeren van een permanente inventaris van de grondwaterreserves.

Via een reeks uitvoeringsbesluiten werden de bepalingen van deze wet operationeel gemaakt (o.a. de koninklijke besluiten van 21 juni 1976 en 14 juni 1966, die respectievelijk het vergunningstelsel en de telling der grondwaterreserves tot voorwerp hebben).

De wet van 9 juli 1976 heeft de bepalingen van de besluitwet van 18 december 1946 doorgetrokken tot alle grondwaterwin-

ningen. De reglementering opgenomen in de besluitwet had slechts betrekking op nieuwe waterwinningen, aangelegd na 15 juli 1947, datum van publikatie van de besluitwet.

2. De wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het grondwater

Deze kaderwet biedt de mogelijkheid om de kwaliteit van het grondwater te beschermen, met het oog op het gebruik ervan als drinkwater.

De zaken, die de kwaliteit van het grondwater bedreigen zijn vermeld in de memorie van toelichting bij de wet (Senaat – (1967-1968) – Stuk 167, blz. 2) : „De ontarding van de grondwaterlagen vinden hun oorsprong in allerlei factoren die in de nabijheid van de waterwinplaatsen inwerken.”

We kunnen onder andere aanstippen :

- de insijpelingen van koolwaterstoffen, olie- en benzine-produkten : het net van pipe-lines en reservoirs van allerlei afmetingen dat dichter en dichter wordt, en de extensie van hun vervoer met tankvrachtwagens en tankschepen waarvan aantal en tonnemaat steeds stijgen en het gevaar van ongevallen vermenigvuldigen ;

- het uitstrooien van chemische meststoffen en pesticiden ;

- de produkten die niet door een natuurlijk proces in de ondergrond voor destructie en afbraak vatbaar zijn, en aldus de filtreerputten, de septische putten, de bestierfputten en de absorptieterreinen waarin het met deze produkten beladen afvalwater terecht komt, kunnen besmetten ;

- zekere chemische produkten zoals fenolen, cyaanalkali, de arseniek-, lood- en chroomverbindingen, alsmede andere schadelijke substanties die de drinkbaarheid van het water aantasten, er de smaak, de reuk, de helderheid van wijzigen ;

- de zinkputten voor vuil water, de mesthopen, ook de greppels en geulen die niet aangesloten zijn op een rioolnet met voldoende waarborg van vloeistofdichtheid ;

- de bietenpulp-silo's wanneer ze niet volgens strikte regelen gelokaliseerd en gebouwd zijn ;

- de niet radio-actieve substanties.

Dienen ook nog vermeld zekere factoren die de voeding van de grondwaterlagen wijzigen en daardoor een onrechtstreekse oorzaak van bezoedeling zijn : de ontbossingen, de wijzigingen van de bodembestemming, het aanleggen of uitbreiden van groeven en graverijen.

Die onvolledige opsomming geeft een beeld van de veelvuldigheid en omvang van de risico's die moeten worden bekampt in de beschermingsgebieden en a fortiori in de grondwaterwingebieden.

De belangrijkste principes van de wet van 26 maart 1971 zijn :

- om redenen van openbaar nut kunnen waterwingebieden en beschermingszones afgebakend worden ;

- in die gebieden kunnen bepaalde zaken verboden of gereguleerd worden ;

- buiten die gebieden kunnen eveneens beschermende maatregelen genomen worden ;

- in de afgebakende waterwingebieden en beschermingszones is de exploitant verantwoordelijk voor de bescherming van het grondwater ;

— er ontstaat een recht van schadevergoeding, ten laste van wie de bescherming ten goede komt, wanneer in waterwingebieden of beschermingszones, bestaande inrichtingen of activiteiten moeten verdwijnen of gewijzigd worden.

Ter uitvoering van deze wet zijn nog geen uitvoeringsbesluiten uitgevaardigd, vooral omdat de afbakening van de beschermingszones, met de eventueel erbij horende schadevergoeding een moeilijke zaak is.

3. De wet van 10 januari 1977 houdende regeling van de schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door het winnen en pompen van grondwater

De intensieve exploitatie van grondwater heeft in sommige streken geleid tot een ernstige daling van het grondwaterpeil. Afgezien nog van de verontrustende aantasting van de grondwatervoorraden zelf, heeft deze daling soms schade veroorzaakt aan bovengrondse eigendommen of activiteiten (landbouw).

Deze wet regelt nu de schadeloosstelling van deze schade. De belangrijkste principes zijn :

— de exploitant van een grondwaterwinning is objectief aansprakelijk voor de schade, die een gevolg is van de grondwaterdaling ;

— er wordt een bijzondere procedure voorzien voor schade-loosstelling (via de vrederechter) ;

- er wordt een voorschottenfonds opgericht, dat voorschotten kan verlenen ingeval van schade door grondwaterwinning. Het fonds wordt gespijsd met bijdragen van diegenen, die grondwater pompen.

Deze wet, met inbegrip van het Voorschottenfonds is, sinds 1978, operationeel. Het is het Ministerie van Economische Zaken, dat instaat voor het beheer.

Op 31 december 1982 was de financiële situatie van het Voorschottenfonds als volgt :

— beschikbare middelen :	154.237.851
— reeds verleende voorschotten	
— dossier Moortsgat (Ranst) :	1.605.379
— dossier Cartonnerie de Tullin :	10.200.000

De bijdrage aan het fonds bedraagt thans 0,04 frank per m³ en per jaar opgepompt grondwater.

III. HET ONTWERP VAN DECREET — DOELSTELLINGEN

Met het voorliggende ontwerp van decreet wenst de Vlaan-
se Executieve de bestaande grondwaterwetgevingen

— aan te passen aan de nieuwe staatsstructuren ;
— te harmoniseren vooral in het licht van de eigen Vlaamse administratie ;
— te actualiseren met het oog op specifieke behoeften in het Vlaamse Gewest.

1. Aanpassing van de wetgeving inzake grondwater aan de nieuwe staatstructuren.

Door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, ressorteren deze materies nu onder de gewestelijke bevoegdheid.

De memorie van toelichting van deze bijzondere wet, vermeldt de besluitwet van 18 december 1946, en de wetten van

respectievelijk 26 maart 1971, 9 juli 1976 en 10 januari 1977 als horende tot de gewestelijke bevoegdheid. (Senaat (1979-1980) nr. 434/1, blz. 21).

Ook de Raad van State merkt in zijn advies op dat inzake bevoegdheid er geen problemen zijn en stelt in dat verband :

„Ten aanzien van de bevoegdheid is er in het beginsel geen probleem. Waterproductie en watervoorziening zijn inderdaad aangelegenheden als bedoeld in artikel 107-quater van de Grondwet, krachtens artikel 6, § 1, V, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Die bevoegdheid omvat onder meer aangelegenheden geregeld bij :

- de wet van 10 januari 1977 houdende regeling van de schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door het winnen en het pompen van grondwater ;

- de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het grondwater (zie gedrukt Stuk Senaat (1979-1980) nr. 434/1, blz. 21).”

Het is begrijpelijk, dat voornoemde wetten tot op zekere hoogte aangepast moeten worden aan de nieuwe geweststructuren, vooral nu de nieuwe Vlaamse administratie operationeel is.

Belangrijk in dit verband is vooral de oprichting van een Vlaams fonds, dat de taak van het nationale Voorschottenfonds moet overnemen.

Tot op heden is dit Voorschottenfonds nog altijd operationeel zonder dat het Vlaamse Gewest hierbij betrokken is. Aan deze anomalie moet zo snel mogelijk een einde gesteld worden, wat kan door de oprichting van een eigen Vlaamse instelling.

2. Harmonisatie van de grondwaterwetgeving

Op nationaal vlak waren twee departementen betrokken bij het grondwaterbeheer.

De kwantitatieve bescherming van het grondwater (besluitwet van 18 december 1946 en de wet van 9 juli 1976) en de regeling van de schadevergoeding (wet van 10 januari 1977) behoorden tot de bevoegdheid van de Minister van Economische Zaken.

De kwalitatieve bescherming van het grondwater daarentegen was de zaak van de Minister van Volksgezondheid.

Het spreekt vanzelf dat deze situatie weinig bevorderlijk was voor een gecoördineerd en geïntegreerd grondwaterbeleid.

Met dit ontwerp van decreet heeft de Vlaamse Executieve nu doelbewust de eenheid van dit grondwaterbeleid willen onderstrepen. Alle grondwaternetten werden gegroepeerd, ten einde de harmonisatie van maatregelen en procedures mogelijk te maken.

Zo ligt het in de bedoeling van de Vlaamse Executieve de vergunningsaanvraag voor een belangrijke waterwinning, bestemd voor de drinkwatervoorziening (kwantitatief aspect) te koppelen aan de procedure voorzien voor afbakening van de bijhorende beschermingszone (kwalitatief aspect). Dit kan op basis van dit ontwerp van decreet.

Uiteraard worden via dit ontwerp van decreet ook dezelfde toezichtsbepalingen en strafmaatregelen van kracht voor alle facetten van het grondwaterbeheer.

3. Actualisering van de grondwaterwetgeving

Hoewel de bepalingen van het ontwerp van decreet, zo dicht mogelijk aansluiten bij de oorspronkelijke wetten zijn er ook enkele wijzigingen en aanvullingen opgenomen.

Het oorspronkelijke ontwerp van decreet was trouwens beperkt tot de te wijzigen artikelen van de bestaande wetgeving.

In zijn advies (L 15.408/8 van 16 juni 1983) heeft de Raad van State ter zake het volgende opgemerkt :

„Het is vanuit een oogpunt van wetgevingstechniek niet aan te bevelen, bij decreet, afzonderlijke artikelen van de vigerende wetgeving te vervangen. Het best ware de volledige materie te herwerken en de vroegere teksten, wat het Vlaamse Gewest betreft, uitdrukkelijk op te heffen.

Deze herwerking zou onder meer de herhaling van inleidende zinnen voor elk artikel overbodig maken. Tevens kan de leesbaarheid er gevoelig bij winnen.

Eenzelfde bemerking werd geformuleerd ten aanzien van het nieuwe fonds, dat opgericht wordt. Hier luidt het advies van de Raad van State als volgt :

„Wat echter niet in overeenstemming is met een goede wetgevingstechniek en met het principe van de niet-concurrerende bevoegdheden is dat in de ontwerp tekst voor het op te richten fonds verwezen wordt naar de meervermelde wet van 10 januari 1977 wat betreft de voorwaarden en de perken opgelegd aan gezegd fonds.

Deze regeling dient in het decreet zelf te worden opgenomen. Dit is een reden te meer om, zoals in de hierbovenstaande algemene opmerking werd gesuggereerd, een geheel eigen regeling uit te werken.”

De Vlaamse Executieve heeft dit advies van de Raad van State opgevolgd en alle bepalingen in hun geheel overgenomen.

De bestaande wetgeving wordt in het ontwerp van decreet bijgevolg ook opgeheven in het Vlaamse Gewest.

IV. OVERZICHT VAN HET ONTWERP VAN DECREET

Het eerste hoofdstuk van dit ontwerp van decreet heeft betrekking op de (kwalitatieve) bescherming van het grondwater.

De principes van de wet van 26 maart 1971 werden behouden, te weten :

- de afbakening van de waterwingebieden en de beschermingszones ;
- de mogelijkheid om binnen en buiten de beschermingszones maatregelen te nemen, waarbij de Europese richtlijn ter zake van december 1979 richtinggevend zal zijn ;
- de verantwoordelijkheid van de exploitant voor de bescherming van het grondwater binnen de beschermingszone ;
- **het recht op schadevergoeding ten laste van de exploitant bij het uitvoeren van maatregelen binnen de beschermingszone.**

De redactie van sommige artikelen werd wel enigszins gewijzigd, teneinde :

- sommige procedures te vereenvoudigen ;
- sommige artikelen beter in praktijk te kunnen brengen.

Zo kunnen nu maatregelen genomen worden, in het gehele gewest, waar dit vroeger slechts kon in of buiten de beschermingszone. Dit hield in dat eerst de beschermingszones dienden afgebakend te worden, wat nog altijd niet gebeurd is.

Om de aanvoer van drijfmest uit het buitenland te kunnen beperken, heeft de Vlaamse Executieve in dit ontwerp van decreet ook een verbod opgenomen om dergelijke mest in Vlaanderen nog langer op te slaan of uit te spreiden. Het massaal aanwenden van drijfmest is immers een van de meest ernstige bedreigingen voor de kwaliteit van het grondwater, omdat juist hierdoor het gehalte aan toxisch nitraat in het water zeer sterk toeneemt. Afwijkingen op dit verbod zijn uiteraard mogelijk.

Dit verbod is volledig analoog aan het verbod dat bij decreet van 23 maart 1983 werd opgelegd voor het storten van buitenlands afval in Vlaanderen.

Het artikel 6 van de wet van 26 maart 1971 handelt over het recht op vergoeding voor materiële schade, die een rechtstreeks gevolg is van eventuele beschermingsmaatregelen. In dit ontwerp van decreet wordt dit recht op schadevergoeding nu duidelijk beperkt tot bestaande inrichtingen of activiteiten, die als gevolg van beschermingsmaatregelen moeten omgebouwd of beperkt worden en dit voor zover diegene, aan wie de bescherming ten goede komt, daarom uitdrukkelijk verzoekt. Op deze manier kan verhinderd worden, dat dit recht op vergoeding aanleiding geeft tot enorme schadeclaims, die de kostprijs van het drinkwater fors zouden doen stijgen. Dit lag trouwens ook in de bedoeling van de wetgever in 1971.

Het tweede hoofdstuk handelt over de kwantitatieve bescherming van het grondwater.

De principes van de wetten van 18 december 1946 en 9 juli 1976 worden behouden, te weten :

- de reglementering van het gebruik ;
- een permanente inventarisatie van de grondwatervoorraden.

Het derde hoofdstuk handelt over het toezicht, waarbij gesteund wordt op de bepalingen opgenomen in de wet van 21 maart 1971.

Het vierde hoofdstuk handelt over de schade en schadeloosstelling bij het pompen van grondwater (wet van 10 januari 1977).

De principes van de wet van 10 januari 1977 blijven behouden, te weten :

- de objectieve aansprakelijkheid van diegene die het grondwaterpeil laat dalen, ten aanzien van aangerichte schade ;
- de bijzondere procedure om de schade via een minnelijke schikking te regelen ;
- de oprichting van een fonds, dat onder meer voorschotten kan uitkeren ingeval van schade.

De Raad van State wijst er in zijn advies op, dat het Vlaamse Gewest bevoegd is, een fonds op te richten, krachtens de artikelen 9 en 13 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Toch vindt de Raad van State deze oprichting voorbarig, zolang de taken van het Voorschottenfonds, opgericht bij wet van 10 januari 1977 niet door het Rijk aan de gewesten zijn overgedragen.

De Vlaamse Executieve heeft de oprichting van deze gewes-

telij ke instelling in het voorliggend ontwerp van decreet echter behouden.

De oprichting van een instelling op gewestelijk niveau kan immers de noodzakelijke overdracht van de taken van het Voorschottenfonds naar het Gewest heelwat vereenvoudigen en wellicht ook bespoedigen.

Omdat het geenszins in de bedoeling ligt de nationale en gewestelijke instelling naast elkaar te laten werken, is voorzien dat de inwerkingtreding van dit hoofdstuk van het ontwerp van decreet door de Vlaamse Executieve zal vastgesteld worden. Op die manier kan het Fonds operationeel worden, wanneer de taken van het Voorschottenfonds door het Rijk aan het Gewest overgedragen worden.

Het vijfde en het zesde hoofdstuk ten slotte hebben betrekking op de strafbepalingen en de noodzakelijke overgangsbepalingen.

Een lid vraagt of de in de tekst vermelde waterwingebieden, deze zijn die in het gewestplan zijn vermeld. Er is ook sprake van beschermingszones 1, II en II, en het betrokken lid wil in dat verband weten of het de bedoeling is grote gebieden als beschermingszones aan te duiden, en vraagt tevens de oppervlakte van de waterwingebieden zoals ze nu in de gewestplannen afgebakend zijn.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de waterwingebieden inderdaad deze zijn die als dusdanig in het gewestplan zijn aangeduid. De beschermingszones zijn soms nog niet aangeduid maar blijven in principe beperkt tot een strook van maximum 2 kilometer rond de waterwingebieden. Er kunnen uiteraard grotere beschermingszones worden omschreven mits een motivering.

Wat betreft de huidige op de gewestplannen afgebakende waterwingebieden, antwoordt de Gemeenschapsminister dat bij het opmaken van de gewestplannen reeds waterwingebieden soms met een zekere beschermingszone werden afgebakend.

Dit was tot nog toe het enige middel om enige bescherming te bekomen aangezien geen uitvoeringsbesluiten werden genomen op de wet van 1971.

Hierbij werden volgende principes aangehouden :

- 300 m rondom winningen in gebieden met zandafzettingen ;
- 500 m rondom winningen in gebieden met zand- en grindafzettingen ;
- 1.000 m rondom winningen in gebieden met kalksteen en krijtafzettingen.

Deze principes werden echter niet bij alle gewestplannen gevolgd. Zo stellen we vast dat :

- talrijke winningen niet werden ingetekend ;
- voor sommige waterwinningen werd slechts het waterwinningsgebied aangeduid (bijvoorbeeld Bredene).

Op de gewestplannen zijn volgende gebieden afgebakend :

Maatschappij :	Ha
IWVA (Veurne)	384
TMVW	4
PIDPA	4.135
KNOKKE (regie)	
NMDW	9.2;;
	13.785 ha

Een lid wijst op twee belangrijke algemene opmerkingen van de Raad van State.

Deze Raad laat ten eerste opmerken dat het legistiek niet aangewezen is „om, bij decreet, afzonderlijke artikelen van de vigerende wetgeving te vervangen. Het best ware de volledige materie te herwerken en de vroegere teksten wat het Vlaamse gewest betreft, uitdrukkelijk op te heffen”.

De Gemeenschapsminister repliceert hierop dat dit inmiddels is gebeurd zoals blijkt uit de teksten.

Verder is er, aldus het lid, de opmerking van de Raad van State, over het „Fonds ter voorkoming van schade veroorzaakt bij het winnen, pompen en beschermen van grondwater, waaraan taken worden toegekend die thans worden uitgeoefend door een gelijkaardig fonds krachtens de bepalingen van de wet van 10 januari 1977.

Het lid wijst op de opmerkingen van de Raad van State over de „Theoretische draagwijdte” van de oprichting van zo’n Vlaams fonds, zolang het bestaande fonds door de nationale overheid niet is gesplitst. De desbetreffende artikelen (artikelen 6 tot 14) werden dan ook niet door de Raad van State inhoudelijk behandeld.

De Gemeenschapsminister repliceert dat naar analogie met het decreet houdende oprichting van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening, hier nu reeds opvangstructuren worden voorzien, om het fonds langs Vlaamse kant operationeel te maken, zodra het nationaal fonds is gesplitst. Bovendien is de Vlaamse Raad, als soeverein politiek lichaam, niet ondergeschikt aan de adviezen van de Raad van State.

Een lid stelt vast dat er bij het Voorschottenfonds, opgericht door de wet van 1977, een aanzienlijke discrepantie valt vast te stellen tussen de middelen (154 miljoen frank) en de reeds verleende voorschotten (12 miljoen frank).

Het lid wil weten wat de reden is van deze toestand.

De Gemeenschapminister antwoordt dat de wet nog maar een zestal jaren operationeel is en dat de bewijslast voor de schadeclaims een nogal moeilijke zaak is. Ondertussen blijven de exploitanten 0,04 frank per m³ en per jaar opgepompt water storten in het fonds, dat inmiddels zijn middelen steeds ziet stijgen.

De vraag wordt gesteld waarom de wet van 26 maart 1971 niet is uitgevoerd en of het niet te vrezen is dat dit ontwerp dezelfde weg zal uitgaan.

De redenen van niet-uitvoering van de wet van 1971 zijn de Gemeenschapsminister niet bekend. Wat het voorliggende ontwerp betreft, zijn de uitvoeringsbesluiten in volle voorbereiding.

Op een vraag wat er zal gebeuren met de vele gemeentelijke politiereglementen die in verband met sommige bepalingen van dit decreet werden uitgevaardigd, meent de Commissie dat met het decreet strijdige bepalingen zullen wegvallen.

De vrees wordt uitgedrukt dat het voorschottenfonds een omzeiling van de normale begrotingstechniek kan meebrengen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat het fonds een parastatale A is, en dat haar begrotings steeds gevoegd wordt bij de begroting van het Vlaamse Gewest.

Een lid vraagt zich af of alle bepalingen van het ontwerp inzake verbod van spreiden van drijfmest uit het buitenland, wel conform zijn met bijvoorbeeld de EEG-reglementen.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat de redactie van deze bepalingen analoog is aan de bepalingen van het decreet van 23 maart 1983, waarbij het storten van buitenlands afval in Vlaanderen verboden wordt. Bij dit decreet stelden zich geen problemen met de EEG-reglementering.

Hij wil weten of stockeren hetzelfde is als dumpen. Maar het probleem van de stikstofhuishouding in de grond is zeer complex. Overmaat aan nitraten in het water is niet alleen te wijten aan drijfmesttoediening. De drijfmest voorkomend van varkens- en kippenkwekerijen moet kunnen verspreid worden op de landbouwgronden, niet alleen omdat de drijfmest een nevenprodukt is bij de produktie in de veeteelt, maar tevens omdat het, in normale omstandigheden toegediend, een nuttige meststof is.

Het lid vreest dat de afwijkingen, voorzien in § 2 van artikel 4 van het decreet, nogal minimaal en eenzijdig zouden kunnen uitvallen. Hij heeft vertrouwen in de Gemeenschapsminister, maar tevens in hij ook bezorgd voor de uitvoering in een later stadium.

Hij vreest dat wat in artikel 4 van dit decreet staat wel eens als precedent zou kunnen dienen om uitspreiden van drijfmest als bemesting te verbieden.

De Gemeenschapsminister repliceert dat de uitvoeringsbesluiten in een werkgroep technisch verantwoord en degelijk zullen worden uitgewerkt.

Wat de uitvoering van het decreet na zijn ambtsperiode betreft, wijst de Gemeenschapsminister erop dat de Executieve een collegiaal college is.

Een lid meent dat in verband met de terminologie begripsverwarring kan ontstaan : zo is er sprake van op en in grond, van bodem en van grond, enzovoort.

Dit zal worden nagekeken.

Een lid verwijst naar de moeilijkheden in verband met de bouwvergunning en de exploitatievergunning waarvoor verschillende ministers en diensten bevoegd zijn. Daardoor worden de belangen van sommige bouwheren soms geschaad : van overheidswege wordt de ene vergunning soms uitgespeeld tegen de andere. Het lid vraagt zich af of een en ander niet dient geharmoniseerd via artikel 44 van de wet van 1962 op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening.

De Commissie meent dat dit verder dient onderzocht, o.m. bij de artikelsgewijze bespreking.

Een lid verbaast er zich over dat er in de teksten niets te lezen staat over het tegengaan van de verzilting van het grondwater in de kuststreek.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat deze problematiek ook in andere landsgedeelten (bijvoorbeeld in Zelzate) bestaat. Het ontwerp van decreet is echter een kaderdecreet en problemen zoals de verzilting van bepaalde grondwaterlagen, dienen via de uitvoeringsbesluiten opgevangen te worden.

Een lid dringt er vervolgens nogmaals op aan dat het ontwerp terug naar de Raad van State zou worden verwezen gezien de artikelen over het fonds ter voorkoming van schade inhoudelijk door de Raad van State niet werden onderzocht.

De voorzitter en de Gemeenschapsminister herinneren eraan dat de Commissie vroeger reeds besliste dat men de bespreking zou beginnen en voleindigen, zich steunende op het argument dat de Raad van State wel een advies heeft gegeven over het geheel van het ontwerp en dat derhalve niets de

Vlaamse Raad verhindert, zijn soevereine opdracht te vervullen.

De Gemeenschapsminister benadrukt nogmaals dat het geenszins zijn bedoeling is een Vlaams voorschottenfonds operationeel te maken, zolang het nationaal fonds niet is gesplitst.

Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2

De heer P. Matthys dient een amendement in ertoe strekkend in de tekst van artikel 2, bij het begrip „waterwingebied” na de woorden „voor het winnen” het woord „behandelen” in te voegen. Hij wil hiermee bereiken dat het grondwater ook beschermd wordt op de plaatsen waar het wordt behandeld.

De Gemeenschapsminister stipt aan dat het behandelen niet steeds in een waterwingebied gebeurt. Het bovengronds behandelen vereist bovendien niet zo’n strenge maatregelen.

Een lid, hierin bijgetreden door de Gemeenschapsminister, betoogt dat de beoogde doelstelling in dit amendement wellicht wordt bereikt via de bepalingen van artikel 3, 3° littera a en b.

Het amendement van de heer P. Matthijs wordt verworpen met 2 stemmen voor en 7 tegen.

In hetzelfde punt wordt verder nog een tekstcorrectie doorgevoerd : de woorden „zullen of zijn gevestigd” dienen als volgt te worden gelezen : „zijn of zullen worden gevestigd”.

Een lid vraagt of het niet beter is het woord „draineerinrichtingen” weg te laten bij het begrip „grondwaterwinning”, gezien deze twee begrippen toch niets met elkaar te maken hebben. Drainering staat meer in functie van landbouwdoelstellingen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat er bepaalde waterwinningen zijn die gebeuren aan de oppervlakte, in de glooiingen van het terrein. Er wordt gedraineerd en het water wordt aldus opgevangen (grondwaterwinning). Het is natuurlijk niet de bedoeling te interfereren met de drainering in de landbouwsector.

Een lid betoogt dat het woord „energie” bij het laatste punt (verontreiniging) van dit artikel nogal ongelukkig is, waarop als tekstverbetering „energiedragers” voorgesteld wordt, wat door de Commissie wordt aanvaard.

Het artikel wordt vervolgens eenparig goedgekeurd.

Artikel 3

Bij de eerste alinea van artikel 3 stelt de heer Beerden c.s. voor het woord „uitsluitend” weg te laten. Hij argumenteert zijn amendement als volgt : opdat de ondergeschikte besturen, bij eventuele ontstentenis aan uitvoeringsbesluiten van dit decreet, of in aanvulling op deze uitvoeringsbesluiten, zouden

kunnen optreden, lijkt het nodig de exclusiviteit van de Executieve niet te weerhouden.

De Gemeenschapsminister heeft geen bezwaar.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer P. Matthys c.s. dient, eveneens bij de inleidende alinea een amendement in, dat ertoe strekt na de woorden „Vlaamse Executieve” de woorden „na advies van de Hoge Raad voor Waterbeleid” in te voegen.

De Gemeenschapsminister deelt mee dat de bedoelde Hoge Raad voor het Waterbeleid, opgericht door de wet van 1971, nooit operationeel is geworden. Bovendien is sinds september 1983 de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu operationeel.

De Gemeenschapminister verklaart uitdrukkelijk dat het zijn bedoeling is voor dergelijke belangrijke aspecten het advies van de Vlaamse Raad voor het Leefmilieu vragen.

Het amendement van de heer P. Matthijs c.s. wordt verworpen met twee stemmen voor en zeven tegen.

Bij punt 1° wordt door de heer Kelchtermans c.s. volgend amendement ingediend :

In art. 3, 1°, worden de woorden „het rechtstreeks of onrechtstreeks deponeren van stoffen” vervangen door de woorden „het deponeren of opslaan op of in de bodem van stoffen”.

Dit amendement vermijdt de vage termen „rechtstreeks of onrechtstreeks” en geeft precieser de beoogde doelstellingen weer.

Het amendement wordt eenparig aanvaard.

De heer J. De Seranno, dient, na overleg in de commissie voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, een amendement in, dat ertoe strekt aan dit artikel een tweede lid toe te voegen dat luidt : „De beslissingen genomen in uitvoering van dit artikel hebben verordenende kracht. De voorschriften tot stand gekomen in uitvoering van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw houden op te bestaan in zoverre ze onverenigbaar zijn met de beslissingen genomen in uitvoering van dit artikel”.

De auteur verantwoordt zijn amendement als volgt :

Op de vigerende gewestplannen zijn waterwingebieden aangeduid. De betekenis ervan wordt bepaald in de planologische voorschriften van het koninklijk besluit van 28 december 1972.

De commissie voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud achtte het nodig duidelijk te bepalen dat in uitvoering van onderhavig ontwerp van decreet de afbakening en de draagwijdte van deze planologische voorschriften kunnen worden gewijzigd.

Een lid, hierin bijgetreden door de Gemeenschapsminister, meent dat het tweede deel van dit amendement overbodig is, gezien uit de principes van de algemene rechtsleer volgt dat een recentere wet primeert op een vroegere.

Bovendien slaat het bepaalde in het eerste deel van dit amendement, alleen op 2° en 3° van artikel 3 van het decreet.

Met dit laatste gaat de indiener akkoord, maar wat het tweede deel van zijn amendement aangaat vindt de indiener dat het toch beter is in het decreet te vermelden dat men de bepalingen van een ander decreet wijzigt, want anders kunnen daarvoor de burger moeilijke situaties uit ontstaan : zo citeert de indiener het geval van de uitvoering van het monumentende-

creet dat geen planschade voorziet voor een bouwverbod dat van kracht wordt krachtens dit decreet, alhoewel volgens het gewestplan op die plaats een bestemming van **bouwzone** voorzag.

De Gemeenschapsminister vindt in deze argumentatie juist het bewijs dat een recente wetgeving een vroegere wetgeving kan wijzigen.

De heer J. De Seranno gaat vervolgens akkoord om het tweede deel van zijn amendement niet aan te houden.

Het eerste deel wordt als een § 2 van artikel 3 (het eerste lid van dit artikel wordt § 1) als volgt gelezen :

„§ 2. De maatregelen genomen in uitvoering van § 1, 2° en 3° van dit artikel hebben verordenende kracht”.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen alsmede het aldus geamendeerde artikel 3.

Artikel 4

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat dit artikel vooral de bedoeling heeft het probleem op te lossen van de grote hoeveelheden drijfmest die jaarlijks worden geïmporteerd uit Nederland en in Lommel worden gedeponereerd. Import kan niet worden verboden, wel het storten of deponeren.

De heer P. Matthijs C.S. stelt via een amendement een andere tekst voor van artikel 4, § 1 :

„Om het grondwater te beschermen is het verboden drijfmest van binnenlandse of buitenlandse origine te deponeren of op te slaan in de bodem”.

Een lid verzet zich hiertegen : zolang er landbouw noodzakelijk is, zal drijfmest onafwendbaar zijn. Het is bovendien ook bruikbaar als meststof, en moet dus binnenlands verhandelbaar en verspreidbaar blijven. Alleen de buitengewoon grote import en het opslaan en dumpen ervan moet worden vermeden.

De Gemeenschapsminister stelt dat het niet de bedoeling is het normaal gebruik van binnenlands drijfmest te verbieden. Eventueel overmatig en voor het grondwater schadelijk gebruik van drijfmest, kan door maatregelen, genomen in uitvoering van artikel 3, beteugeld worden.

Een ander lid meent na die uitleg dat de zorg uitgedrukt in het amendement van de heer P. Matthijs opgevangen is.

Ter stemming gelegd wordt het amendement van de heer P. Matthys C.S. verworpen met 2 stemmen voor en 7 tegen.

Vervolgens legt de heer T. Kelchtermans C.S. volgend amendement voor :

In artikel 4, § 1 worden de woorden „rechtstreeks of onrechtstreeks te deponeren” vervangen door de woorden „te deponeren of op te slaan op of in de bodem”.

Dit amendement wordt eenparig aanvaard.

Bij § 2 van artikel 4 worden eveneens verschillende amendementen ingediend.

De heer P. Matthys C.S. stelt voor de tekst van § 2 aldus te lezen :

„Afwijking op het bepaalde in § 1 kunnen toegestaan worden door de Vlaamse Executieve”.

De Gemeenschapsminister meent dat de kleinere afwijkingen van plaatselijke aard moeten worden overgelaten aan de beslissingsniveaus die het dichtst bij de burgers staan, in casu de gemeente en de provincie. Hij vindt het derhalve niet nodig voor elke kleine uitzondering de Executieve te moeten raadplegen. De preciese omschrijving van de diverse bevoegdheden dient uiteraard geregeld via een uitvoeringsbesluit.

De heer J. Caudron c.s. legt een amendement neer bij artikel 4, § 2, ertoe strekkend § 2 te vervangen door wat volgt :

„Na advies van de betrokken waterleidingsmaatschappij kunnen afwijkingen op het bepaalde in § 1 toegestaan worden door de organen, hiertoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

De Vlaamse Executieve bepaalt tevens de voorwaarden en gevallen, waarin deze afwijkingen toegestaan worden”.

Hij verantwoordt zijn amendement met het argument dat op die manier de waterleidingsmaatschappij op de hoogte is van de afwijking en zijn onaangename verrassingen uitgesloten.

De Gemeenschapsminister kan akkoord gaan met het principe van het inwinnen van advies, maar dan alleen voor die maatschappijen, die ter plaatse aan waterwinning doen. Het woord „betrokken” is volgens de Gemeenschapsminister te ruim.

Men gaat dan akkoord met volgende lezing, waarin ook de eenparig aanvaarde amendementen van de heer T. Kelchtermans en de heer J. De Seranno ertoe strekkend respectievelijk het woord „openbare” in te voegen voor het woord „organen” en het woord „organen” te vervangen door „bestuursorganen”, is opgenomen :

„Na advies van de maatschappij voor drinkwatervoorziening, die in het betrokken gebied een of meer grondwaterwinningen exploiteert, kunnen afwijkingen op het bepaalde in § 1 toegestaan worden door de openbare bestuursorganen, hiertoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

De Vlaamse Executieve bepaalt tevens de voorwaarden en de gevallen, waarin deze afwijkingen worden toegestaan”.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 5

Bij dit artikel wordt door de heer P. Matthys c.s. volgend amendement ingediend :

De aanhef van dit artikel wordt als volgt gelezen :

„In de overeenkomstig de in artikel 3, 2° afgebakende waterwingebieden en beschermingszones is de . . .”.

De heer T. Kelchtermans c.s. dient volgend amendement in :

„Artikel 5 wordt vervangen als volgt :

In de waterwingebieden en de overeenkomstig artikel 3, 2°, afgebakende beschermingszones is de exploitant van de waterwinning belast met de bescherming van het grondwater.

De Vlaamse Executieve kan de exploitant van de waterwingebieden machtigen om bij onteigening ten algemene nutte de voor de uitvoering van dit decreet onontbeerlijk ke onroerende goederen te verwerven”.

Aldus wordt volgens de auteur, het begrip exploitant verduidelijkt en het onteigeningsrecht beperkt tot de onroerende goederen.

De Gemeenschapsminister gaat principieel akkoord en na discussie wordt artikel 5 eenparig als volgt goedgekeurd.

„De exploitant van de waterwinning is in de overeenkomstig artikel 3, 2° afgebakende waterwingebieden en beschermingszones, belast met de bescherming van het grondwater.

De Vlaamse Executieve kan de exploitant van de waterwinning machtigen om door onteigening ten algemene nutte de voor de uitvoering van dit decreet onontbeerlijke onroerende goederen te verwerven.“-

Artikel 6

Bij § 1 stelt de heer P. Matthys C.S. voor het woord „organen” te vervangen door „Bestendige Deputatie”, dit om toch een zekere afstand van de plaatselijke problematiek te behouden.

De Gemeenschapsminister repliceert dat men voor kleinere vergunningen de burgers toch niet kan verplichten verder te moeten gaan dan het niveau van de gemeente.

De Gemeenschapsminister wil wel een trap hoger voorzien voor het beroep. Dus voor de vergunningen die worden voorzien voor het niveau van de gemeente, voornamelijk voor de gevallen vermeld in artikel 3, 1° en 3°, zou een beroep mogelijk zijn bij de Deputatie, en voor de vergunningen voorzien door de Deputatie is er beroep-voorzien bij de Executieve.

Een lid vraagt of in de uitvoering niet kan worden voorzien in een soort meldingsplicht voor de gemeenten.

De Gemeenschapsminister staat daar positief tegenover.

Na deze verklaringen trekt de heer P. Matthys zijn amendement in.

De heer Kelchtermans dient vervolgens volgend amendement in bij artikel 6.

In § 1 , tweede gedachtenstreep, wordt het woord „organen” vervangen door „openbare organen”.

In §1, derde gedachtenstreep de woorden „bij haar” en „De Vlaamse Executieve beslist over deze beroepen” weglaten.

In § 2 word het woord „orgaan” vervangen door „openbaar orgaan of de Vlaamse Executieve”.

De auteur verantwoordt zijn amendement als volgt :

„De Executieve kan op deze wijze de procedure van beroep uitwerken en ook wordt uitgesloten dat een aangelegenheid in beroep onmiddellijk door de Executieve dient behandeld te worden.”

Het amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer P. Matthys wijst tenslotte nogmaals op het probleem van de coördinatie met artikel 44 van de wet op de ruimtelijke ordening in verband met de bouw- en exploitatievergunning. Het verlenen van de ene vergunning wordt vaak uitgespeeld tegen het in bezit zijn van de andere vergunning.

Daarom wil hogergenoemd lid een § 3 toevoegen bij artikel 6 :

„De vergunningen afgeleverd overeenkomstig artikel 3, 3°, b, gelden tevens als vergunning bedoeld bij artikel 44 van de wet van 19 maart 1962 op de stedenbouw en ruimtelijke ordening”.

De Gemeenschapsminister beaamt dat de coördinatie met artikel 44 van de wet op de ruimtelijke ordening in een werkgroep van de bevoegde departementen wordt voorbereid. De besprekingen zijn bijna beëindigd. Daarna kan een ontwerp van decreet worden verwacht, wellicht door deze commissie samen met die van ruimtelijke ordening te behandelen.

Er zal onder meer naar dit artikel 3, 3°, b worden verwezen in de tekst van bedoeld ontwerp.

De Gemeenschapsminister vraagt dat deze tekst zou behouden blijven.

Hierp trekt de heer P. Matthys c.s. zijn amendement in.

De heer J. De Seranno dient tenslotte nog een amendement in, waardoor aan dit artikel een paragraaf wordt toegevoegd, die luidt als volgt :

„§ 3. De Vlaamse Executieve beslist over de beroepen tegen een weigering binnen zestig dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat”.

De wetgever moet immers bepalen binnen welke termijn de Vlaamse Executieve moet beslissen over de ingediende beroepen.

De Gemeenschapsminister kan deze suggestie volgen. Ook in het afvalstoffendecreet is dit voorzien, maar vaak bleek het moeilijk de termijn van 60 dagen te halen, waardoor procedurefouten ontstonden, die verbreking tot gevolg konden hebben.

De Gemeenschapsminister geeft de voorkeur aan een termijn van 120 dagen.

Een lid vreest dat de totale termijn dan 210 dagen zou worden, indien men hier 120 dagen inschrijft.

Een ander lid wil weten of het ontbreken van een antwoord binnen de vastgestelde beroepstermijn een impliciete instemming betekent.

De Gemeenschapsminister vreest hier een groot aantal willekeurige beroepen en zou om die reden toch liever niet die weg bewandelen.

Een ander lid vraagt zich af bij het derde gedachtenstreepje van § 1 of de bestendige deputatie ook geen beroepsinstantie is en dat derhalve de tekst niet moet worden aangepast.

De Gemeenschapsminister wijst erop dat ook in het amendement van de heer J. De Seranno hiermee rekening dient gehouden te worden.

Hiermee gaat de Commissie akkoord en de derde gedachtenstreep wordt aldus gelezen :

– de wijze waarop en de termijnen waarbinnen beroep kan aangetekend worden tegen de beslissing van het bevoegde openbare orgaan.”

Tenslotte aanvaardt de Commissie ook het amendement, houdende toevoeging van een nieuwe § 3, zoals hoger voorgesteld door de heer J. De Seranno, en aangepast aan de hierboven geciteerde bemerking, met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

De Commissie aanvaardt ook het amendement van de heer J. De Seranno waarbij de term „orgaan” vervangen wordt door de term „bestuursorgaan”.

Het geamendeerde artikel 6 wordt eenparig goedgekeurd.

Artikel 7

De heer J. De Seranno dient, ingevolge de bespreking in de commissie voor ruimtelijke ordening een amendement in om de tekst van dit artikel geheel te vervangen door een nieuwe tekst. De indiener gaat ervan uit dat de wetgever de rechtszekerheid van de belanghebbenden moet waarborgen. Het is nodig dat de modaliteiten van het openbaar onderzoek in het decreet zelf worden opgenomen.

Uit het decreet zelf moet duidelijk blijken hoe de procedure verloopt, derwijze dat de betrokkenen niet verplicht zijn talrijke uitvoeringsbesluiten te raadplegen.

De nieuwe tekst van artikel 7 zou als volgt luiden :

„Alvorens de afbakening van de waterwinningsgebieden en beschermingszones vast te stellen wordt het bundel aan een openbaar onderzoek onderworpen. Daarin worden volgende gegevens opgenomen :

- 1, een kaart met nauwkeurige afbakening van de voorgestelde waterwingebieden en beschermingszones ;
2. een lijst van de kadastrale percelen met opgave van naam en adres van de eigenaars en gebruikers ;
3. opgave van de wijzigingen, stopzettingen, omschakelingen, herstellingen en beperkingen die kunnen voortspruiten uit de in artikel 3 bedoelde maatregelen.

Voormelde stukken worden gedurende 30 kalenderdagen ter inzage gelegd in de gemeentehuizen van de gemeenten waarin de onroerende goederen zijn gelegen.

Het openbaar onderzoek wordt aangekondigd door aanplakking en publikatie in drie dag- of weekbladen, met vermelding van begin- en einddatum van het openbaar onderzoek. Bezwaren en opmerkingen kunnen schriftelijk worden overgemaakt aan het college van burgemeester en schepenen voor het einde van deze termijn, dan wel mondeling op plaats, dag en uur in de bekendmaking aangeduid.

De eigenaars en gebruikers worden hiervan bij ter post aangezekend schrijven in kennis gesteld.

Binnen de 15 dagen na de beëindiging van het openbaar onderzoek maakt het college van burgemeester en schepenen het dossier, aangevuld met zijn advies, over aan de Regionale Commissie van Advies bedoeld in artikel 7 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

Deze Commissie zendt het dossier, samen met haar gemotiveerd advies, binnen de 60 dagen over aan de Vlaamse Executieve.

Verstrekt deze termijn zonder dat de Commissie advies heeft uitgebracht, dan wordt dit geacht gunstig te zijn.

Indien de Vlaamse Executieve beslist tot afbakening, wordt aan de betrokken gemeentebesturen een exemplaar van het bundel overgemaakt. Eenieder kan ervan in het gemeentehuis ten allen tijde kennis nemen”.

De Gemeenschapsminister kan akkoord gaan, dat rekening houdende met de gevoerde argumentatie, de essentiële regelen van het openbaar onderzoek in het decreet zelf worden opgenomen, maar echter niet zo gedetailleerd als wordt voorgesteld. De bepalingen in verband met de verwittiging van eige-

naars en gebruikers zijn te omslachtig, want deze zijn vaak moeilijk op te sporen, en ook het toekennen van adviesbevoegdheid aan de Regionale Commissies van Advies is moeilijk, gezien sommige van die commissies slechts sporadisch samenkomen.

De heer C. Marchand dient dan eveneens vanuit dezelfde bekommernissen een amendement in, teneinde artikel 7 te vervangen, door volgende nieuwe tekst :

„§ 1. De Vlaamse Executieve bepaalt nadere regelen betreffende de vaststelling en afbakening van de waterwingebieden en de beschermingszones.

§ 2. Alvorens de afbakening van de waterwingebieden en beschermingszones vast te stellen, wordt een openbaar onderzoek ingesteld. Daartoe worden volgende stukken gedurende 30 dagen ter inzage gelegd op het gemeentehuis van de gemeenten, geheel of gedeeltelijk gelegen in bedoelde waterwingebieden en beschermingszones :

1. een kaart met nauwkeurige afbakening van de voorgestelde waterwingebieden en beschermingszones ;

2. een lijst van de kadastrale percelen gelegen binnen de af te bakenen waterwingebieden en beschermingszones met opgave van naam en adres van de eigenaars ;

3. de opgave van wijzigingen, stopzettingen, omschakelingen, herstellingen en beperkingen die kunnen voortspruiten uit de in artikel 3, 3° bedoelde maatregelen.

Het openbaar onderzoek wordt aangekondigd door aanplakking aan het gemeentehuis en publikatie in drie dag- of weekbladen, met vermelding van begin- en einddatum van het openbaar onderzoek. Bezwaren en opmerkingen kunnen schriftelijk worden medegedeeld aan het college van burgemeester en schepenen of een daartoe aangewezen persoon voor het einde van deze termijn, ofwel mondeling op de plaats, dag en uur, vermeld in het bericht van bekendmaking.

De eigenaars bedoeld in punt 2 van deze paragraaf worden bij aangetekend schrijven in kennis gesteld van de begin- en einddatum van het openbaar onderzoek.

Binnen 15 dagen na beëindiging van het openbaar onderzoek maakt het College van burgemeester en schepenen het dossier, aangevuld met zijn advies, over aan de Bestendige Deputatie van de provincie.

Indien de Vlaamse Executieve beslist tot afbakening, wordt aan de betrokken gemeentebesturen een exemplaar van het bundel toegestuurd, dat altijd ter inzage is op het gemeentehuis.

De Vlaamse Executieve bepaalt alle andere regelen, noodzakelijk bij dit openbaar onderzoek”.

De Commissie is het met deze tekst eens, maar een lid vraagt dat voor de woorden „dag- en weekbladen” de woorden „lokale” worden ingevoegd, wat wordt aangenomen.

Verder vraagt een lid of het niet nodig is toch termijnen te bepalen in de tekst van het decreet.

De Gemeenschapsminister deelt mee dat dit wordt geregeld via de uitvoeringsbesluiten.

De heer J. De Seranno trekt zijn amendement in.

Vervolgens wordt het amendement van de heer C. Marchand eenparig aangenomen.

Dit geamendeerd artikel 7 wordt eenparig aangenomen.

Artikel 8

Bij dit artikel wordt volgend amendement van de heer P. Matthys ingediend :

„De tekst van de vierde en vijfde regel van de eerste paragraaf wijzigen als volgt :

„Wanneer werken, werkzaamheden of wijzigingen in of op de grond moeten stopgezet, beperkt, . . .“.

De tekst van de derde regel van de tweede paragraaf wijzigen als volgt :

„ . . . de wijzigingen, in of op de grond, die . . .“

Dit amendement wordt eenparig aanvaard, maar de woorden „grond” worden telkens vervangen door „bodem”.

In de tekst van § 4 worden de woorden „vraag en onderzoek” gewijzigd in respectievelijk „vordering” en „verzoek”.

De heer J. De Seranno dient bij dit artikel een amendement in, waarbij een bijkomende § 5 zou worden toegevoegd op het einde van dit artikel luidend als volgt :

„§ 5. Schadevergoeding is verschuldigd wanneer de beperkingen een einde maken aan het gebruik waarvoor een onroerend goed dient of bestemd is de dag voorafgaand aan de beslissing tot afbakening.

Het recht op schadevergoeding ontstaat bij de weigering van een bouwvergunning of een verkavelingsvergunning die het gevolg is van de afbakening als waterwingebied of als beschermingszone in toepassing van dit decreet”.

De auteur argumenteert dat dezelfde rechten inzake schadevergoeding aan de betrokkenen dienen gewaarborgd als deze die gelden in toepassing van de wet van 19 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw. In artikel 37 van deze wet in schadevergoeding voorzien, indien een onroerend goed ingevolge een nieuw plan niet mag worden aangewend volgens de bestemming bepaald in het voorheen van kracht zijnde plan en de daarbij behorende voorschriften.

De Gemeenschapsminister meent dat men gans de tekst moet samenlezen. Zo zijn de bepalingen van artikel 8 voldoende om op te vangen wat door de indiener van het amendement wordt bedoeld.

Het voorgestelde amendement kan de toepassing van het artikel 8 in het gedrang brengen. Het is zelfs niet ondenkbaar dat bepaalde vormen van speculatie hierdoor in de hand gewerkt worden. De Gemeenschapsminister vraagt de commissie derhalve dit amendement niet aan te nemen.

Ter stemming gelegd wordt het amendement verworpen met 6 stemmen tegen bij 4 onthoudingen.

Het artikel 8, zoals gewijzigd, wordt eenparig aangenomen.

Artikel 9

Bij dit artikel wordt door de heer P. Matthys C.S. een amendement ingediend, dat luidt als volgt :

„Op de eerste regel van dit artikel de volgende tekst toevoegen :

„De Vlaamse Executieve levert de machtigingen af en bepaalt . . .“.

De Gemeenschapsminister meent dat de voorliggende tekst grondig doordacht en voldoende genuanceerd is, en vraagt om er geen wijziging in aan te brengen, op gevaar af dat alles moet worden herschreven.

De heer P. Matthys trekt zijn amendement in en het artikel wordt eenparig goedgekeurd.

Artikel 10

Ook dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 11

Bij de tekst van dit artikel wordt eveneens een amendement ingediend door de heer P. Matthys c.s. luidend als volgt :

„Aan de tweede regel tussen de woorden „ambtenaren” en „die daartoe” de volgende tekst invoegen : „waaronder deze van de drinkwatermaatschappijen”. De ambtenaren van die maatschappijen, aldus de indiener, zijn in de eerste plaats verantwoordelijk en betrokken.

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat de drinkwatermaatschappijen in sommige gevallen betrokken partij zijn. Zo zouden ze bijvoorbeeld hun eigen vergunningen voor waterwinning moeten controleren. Dit is uiteraard een ongezonde situatie.

Het amendement van de heer P. Matthys c.s. wordt verworpen met 2 stemmen voor en 8 tegen.

Het ongewijzigde artikel 11 wordt eenparig aangenomen. De vierde zin van het artikel wordt echter verplaatst, zodat deze onmiddellijk na de eerste zin volgt.

Artikel 12

Bij dit artikel wordt door de heer T. Kelchtermans volgend amendement ingediend.

De eerste alinea wordt vervangen als volgt :

„De overeenkomstig artikel 11 aangewezen ambtenaren nemen monsters of doen monsters nemen van stoffen die het grondwater kunnen verontreinigen of waarvan vermoed wordt dat ze het verontreinigd hebben”.

De Gemeenschapsminister vindt dat dit amendement klarerder formuleert wat wordt bedoeld, dan de tekst van het ontwerp, die is gestoeld op de wet van 1971.

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel worden eenparig goedgekeurd.

Artikel 13

Bij dit artikel worden twee amendementen ingediend. Een amendement van de heer T. Kelchtermans luidt als volgt :

„De laatste zin van de eerste alinea wordt vervangen als volgt : „Zij kunnen die overheid eveneens verzoeken om de vereiste dringende maatregelen te nemen bij verontreiniging van het grondwater”.

Een amendement van de heer P. Matthys luidt :

„In dit artikel de laatste zin vervangen door wat volgt :

„Al deze maatregelen houden op gevolg te hebben na verloop van dertig dagen, indien ze binnen deze termijn niet bekrachtigd zijn door de Vlaamse Executieve”.

De Gemeenschapsminister gaat akkoord met beide amendementen die aanvaard worden.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 14

De heer P. Matthijs c.s. en de heer J. Caudron c.s. stellen beiden voor § 4 van dit artikel weg te laten, gezien er geen reden is om uitzonderingen te maken.

De heer T. Kelchtermans dient een amendement in, waarbij alleen de woorden „groeven en graverijen” worden weggelaten.

Voor de schade veroorzaakt door de mijnen bestaat immers een bevredigende regeling die veel ruimer is en tot ieders tevredenheid functioneert.

De Gemeenschapsminister gaat hiermede akkoord. De heren J. Caudron en P. Matthys trekken hun amendement in ten voordele van het amendement van de heer T. Kelchtermans. Dat amendement wordt eenparig goedgekeurd.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eveneens eenparig goedgekeurd.

Artikel 15

Een lid meent dat met de term „ongeacht het bedrag van de eis” de bevoegdheid van de vrederechter wordt gewijzigd, en meent dat een vrederechter een geding tot maximum 150.000 frank kan behandelen.

Het betrokken lid vraagt zich af op welke grond dat kan.

De Gemeenschapsminister wijst op de „implied powers” (artikel 10 van de wet van 8 augustus 1980) en vraagt de tekst te behouden.

Waarop een ander lid verwijst naar soortgelijke bevoegdheden van de vrederechters, bijvoorbeeld bij rechterlijke onteigening voor openbaar nut, waar over grotere bedragen kan beslist worden.

Het artikel 15 wordt ongewijzigd aangenomen met 8 stemmen tegen 2.

Artikel 16

Verschillende leden hebben bezwaar tegen de verplichting tot minnelijke schikking. Dit kan leiden tot vertragsma-neuvers.

De Gemeenschapsminister heeft geen bezwaar tegen het weglaten van die bepaling, die nog een overblijfsel is van de wet van 1977.

Uw verslaggever stelt voor de mogelijkheid toch te voorzien : zodoende is ruimte overgelaten voor een oplossing zonder kosten.

De Commissie is het daarmee eens en komt eenparig tot volgende lezing van alinea 1 :

„De dagvaarding voor de vrederechter kan worden voorafgegaan door een poging tot minnelijke schikking”.

Dit amendement alsmede het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig goedgekeurd.

Artikelen 17, 18 en 19

De artikelen worden zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Artikel 20

Een lid heeft een aantal vragen over afdeling 2, en vooreerst over de titel. Hij vraagt zich af waarom bij de titel ook niet het woord „verontreiniging” is opgenomen, aangezien ook deze factor mee dient in aanmerking genomen,

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat het Fonds gestijfd wordt met bijdragen van diegenen, die door het winnen en pompen van grondwater schade kunnen veroorzaken. Wanneer het Fonds aangewend zou worden voor schadevergoeding bij verontreiniging, zouden ook alle potentiële verontreinigers moeten bijdragen in het Fonds. Dit is uiteraard niet doenbaar, zodat het Fonds niet kan gebruikt worden voor schadevergoeding ingeval van grondwaterverontreiniging.

Hetzelfde lid vraagt zich ook af waarom er een apart Vlaams Fonds moet zijn voor de schade : er wordt zodanig weinig uitgegeven voor schade hoewel de gebruiker via het tarief dit fonds moet stijven.

Als enig argument voor deze splitsing kan het lid slechts de noodzaak aanvaarden om het geld, afkomstig van de Vlaamse gebruiker, door onszelf te laten beheren. Het beheer van het fonds moet derhalve, aldus dit lid, gebeuren onder toezicht van de Hoge Raad voor Waterbeleid.

De Gemeenschapsminister meent dat het fonds er nodig is en dat vanaf 1978 nog maar weinig schade werd vergoed kan geen reden zijn om te twijfelen aan het nut van het fonds maar moet eerder een aansporing zijn om een en ander nu te verbeteren.

De splitsing is er nodig als gevolg van de grondwetsherziening van 1980. De Hoge Raad voor het Waterbeleid kan niet adviserend optreden, omdat in het fonds ook anderen betrokken partij zijn (eigenaar, landbouwers, industrie). Daarom wordt een raadgevend comité als adviesorgaan opgericht.

Een ander lid heeft het over de in § 3,2) vermelde studies. Hij meent dat deze studies ook zouden moeten dienen om vooraf bij bepaalde aanvragen tot waterwinning, het waterpeil te meten. Het lid citeert hierbij de memorie van toelichting waarin wordt verduidelijkt dat het gaat om „wetenschappelijk onderzoek”, om de invloed van belangrijke grondwaterpompingen op alle domeinen vooraf te evalueren.

Het betrokken lid zou zulks graag in de tekst verwoord zien.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt dat het de bedoeling is algemene studies te laten uitvoeren. Zoals in de memorie van toelichting werd gesteld moeten „studies en maatregelen, die zich opdringen in het kader van een bepaalde grondwaterwinning, uiteraard ten laste blijven van de eigenaar of de exploitant van de waterwinning”.

Het lid repliceert dat dit onlogisch is : het is voor de schade-lijdenden dikwijls onmogelijk om schade te bewijzen indien

niet vooraf een studie is gebeurd in verband met de grondwaterstand. De gegevens van de studies gedaan door exploitanten zijn vaak niet beschikbaar : het zou dus nuttig zijn bepaalde studies ten laste van dit fonds te laten uitvoeren.

Een lid meent dat zelfs het aandeel van de studies in het totale middelenpakket van het fonds in de tekst van het decreet zou dienen te worden ingeschreven.

De Gemeenschapsminister meent dat het niet mogelijk is nu reeds een bindende afspraak daarover in een wiskundige formule vast te leggen en stipt trouwens aan dat men dit via de uitvoering van artikel 22 kan regelen. De Gemeenschapsminister maakt zich sterk dat een aanzienlijke som van het fonds voor studiedoelinden zal worden aangewend.

De heer P. Matthys C.S. dient volgende amendementen in :

– De tekst van deze titel wordt als volgt gelezen :

„Afdeling 2

Fonds ter voorkoming en vergoeding van schade veroorzaakt bij winning, pumping en verontreiniging van grondwater”.

– Aan de tekst van de derde alinea van artikel 20 de volgende tekst toevoegen :

„Het Fonds is ermee belast, na advies van de Hoge Raad voor Waterbeleid, onder de voorwaarden en binnen de perken van dit decreet”.

Uw verslaggever dient vervolgens een amendement in op dit artikel (Stuk 224 (1983-1984) – Nr. 2), waardoor in § 3 van dit artikel de tekst van 1) en 2) zou vervangen worden door wat volgt :

„ 1) voorschotten te verlenen in de gevallen van schade bedoeld in artikel 14 van dit decreet, met inbegrip van voorschotter, ter financiering van studies en expertises die noodzakelijk zijn voor het vaststellen van deze schade ;

2) het financieren van :

– algemene maatregelen die deze schade kunnen voorkomen en beperken ;
– studies die als objectieve basis kunnen worden aangewend bij elk deskundig onderzoek in het kader van een vordering tot schadevergoeding. Deze studies dienen te worden uitgevoerd voor de aanvang en tijdens de exploitatie van een belangrijke grondwaterwinning”.

De auteur verantwoordt zijn amendement als volgt :

Rij het vaststellen van schade zoals bedoeld in artikel 14 is het steeds zeer kostelijk en moeilijk om de oorzaak en het bedrag vast te stellen, vooral omdat gegevens ontbreken over de toestand van voor de grondwaterwinning.

Daarom is het aan te raden dat wetenschappelijke onderzoeken geschieden die de invloed van belangrijke grondwaterwinningen vaststellen. Op deze wijze beschikt men over objectieve gegevens die het mogelijk maken de schade te bepalen en waaraan deze kosten uit de gerechtskosten verwijderd.

Wat dit laatste betreft kan de Gemeenschapsminister instemmen met de redactie van punt 1, want die tekst beantwoordt precieser aan de bedoeling van het decreet.

Wat punt 2 van het amendement betreft stelt de Gemeenschapsminister zich de vraag wat wordt bedoeld met „belangrijke **gron**dwaterwinningen”.

De Gemeenschapsminister vestigt er verder de aandacht op dat de studies, bedoeld in artikel 20, onder andere volgende zaken betreffen :

- het ontwikkelen van mathematische modellen, waardoor de invloed van eventuele grondwaterwinning op de grondwaterstand beter kan geëvalueerd worden ;
- het opstellen van kaarten, waarop de gebieden aangeduid worden, die in hydrogeologisch opzicht het meest kwetsbaar zijn ;
- het installeren en exploiteren van een meetnet en databank voor grondwaterstanden. Op die manier kan men steeds beschikken over een referentietoestand om eventuele schade door grondwaterpompings te bepalen.

Het spreekt vanzelf, dat dit meetnet in de eerste plaats moet opgezet worden waar nieuwe belangrijke grondwaterwinnings worden gepland en in de omgeving van bestaande grondwaterwinnings.

Als het over die studies gaat is de Gemeenschapsminister akkoord om de gegevens ter beschikking te stellen van de Vlaamse Gemeenschap en van degenen die door die grondwaterwinnings schade lijden.

De heer P. Matthys trekt zijn amendementen in, na de gegeven uitleg.

Punt 1) van het amendement van uw verslaggever wordt zoals ingediend eenparig aangenomen.

Punt 2) van hetzelfde amendement wordt eveneens eenparig aangenomen in volgende lezing :

„2) algemene maatregelen en studies te financieren die deze schade kunnen voorkomen en beperken, met inbegrip van studies, die worden uitgevoerd binnen het kader van belangrijke geplande of bestaande grondwaterwinnings en die kunnen worden gebruikt als objectieve basis bij elk deskundig onderzoek binnen het kader van een vordering tot vergoeding van schade, veroorzaakt door grondwaterwinning”.

Deze lezing van het amendement wordt eenparig aangenomen, alsook het aldus gewijzigde artikel 20.

Artikel 21

De heer P. Matthys C.S. dient hier volgend amendement in :

In de eerste alinea van dit artikel de woorden „het Raadgevend Comité” vervangen door de woorden „de Hoge Raad voor Waterbeleid”.

In dezelfde alinea van dit artikel de woorden „en dit” tussen de woorden „voorschot” en „naar billijkheid” toevoegen.

De Gemeenschapsminister verzoekt de commissie om de hoger vermelde redenen het eerste deel van dit amendement niet aan te nemen, maar kan akkoord gaan met het tweede deel dat in feite een tekstverbetering is.

De heer P. Matthys trekt het eerste deel van zijn amendement in. De tekstverbetering alsook artikel 21 worden eenparig aangenomen.

Artikel 22

Dit artikel wordt zonder opmerkingen en eenparig aangenomen.

Artikel 23

Dit artikel wordt zonder opmerkingen en eenparig aangenomen.

Artikel 24

Dit artikel wordt eenparig aangenomen. De term „gespijsd” wordt vervangen door „gestijfd”.

Artikel 25

Dit artikel wordt zonder opmerkingen en eenparig aangenomen.

Artikel 26

Sommige leden menen dat er een te kleine vertegenwoordiging is van de landbouwkringen.

De heer G. Beerden dient volgend amendement in :

„Artikel 26 – De tekst van het artikel wijzigen als volgt :

- in de tekst van dit artikel het woord „Raad” vervangen door „comité” ;
- het tweede gedachtenstreepje vervangen door wat volgt :
 - „– twee leden die de eigenaars vertegenwoordigen ;
 - vijf leden aangeduid door de Provincie landbouwkamers, één per Vlaamse provincie”

De auteur verantwoordt zijn amendement als volgt :

- Het „comité” in plaats van „de raad” zal verwarring voorkomen met de Vlaamse Raad.
- Het is onontbeerlijk dat een goede geografische spreiding van de herkomst van de leden gewaarborgd wordt bij de samenstelling van het comité. Het is zo dat het risico van schade aan gewassen en teelten zeer verschillend van streek tot streek is ; naargelang de waterwinning plaats heeft in het poldergebied – leemstreek – zandstreek – kempen of in gebieden met grillig reliëf.

Uw verslaggever dient vervolgens een amendement in dat ertoe strekt de tekst bij de tweede gedachtenstreep in dit artikel te vervangen door wat volgt :

- „– twee leden die de eigenaars vertegenwoordigen ;
- twee leden die de landbouwers vertegenwoordigen”.

De Gemeenschapsminister betoogt dat met het amendement van de heer G. Beerden de Raad al te omvangrijk zal worden. Wel kan hij zich verzoenen met het amendement waarbij twee extra-leden worden toegevoegd van de landbouwkringen.

De heer G. Beerden trekt vervolgens zijn amendement in en het amendement van uw verslaggever wordt eenparig aangenomen alsook het aldus gewijzigde artikel 26.

Artikel 27

De heer J. Caudron C.S. dient bij dit artikel een amendement in dat luidt als volgt :

„In de tekst van § 1 van dit artikel na de woorden 8,„verzoeken de nodige” het woord „tegensprekelijke” invoegen.

Het moeten inderdaad, aldus de auteur, tegensprekelijke vaststellingen zijn waar aanklager en beklaagde aanwezig zijn.

Wanneer bij voorbeeld de beklaagde na 2 jaar verwittigd wordt, dan is het veel te laat.

Ook de heer P. Matthys C.S. dient een gelijkaardig amendement in. Hij stelt voor aan de tekst van paragraaf 1 van dit artikel de volgende tekst toe te voegen : „De vaststelling van de schade zal tegensprekelijk gebeuren”.

De Gemeenschapsminister gaat hiermee akkoord maar dan zou nader moeten worden omschreven hoe het tegensprekelijk karakter kan worden gegarandeerd.

De commissie komt na discussie eenparig tot volgende tekst, als aanvulling bij § 1, na de woorden „vaststellingen te doen” :

„De klager en de exploitant van de grondwaterwinning worden daartoe op de dag en het uur, bepaald door de ambtenaar, uitgenodigd aanwezig te zijn bij het plaatsbezoek en kunnen hun opmerkingen mondeling of schriftelijk aan de ambtenaren mededelen binnen 15 dagen na het plaatsbezoek.”

In § 1 wordt ook het woord „tegensprekelijke” voor het woord „vaststellingen” ingevoegd.

De heer G. Beerden dient, eveneens bij dit artikel, een amendement in, waarbij in § 1 van dit artikel de woorden „of het betrokken gemeentebestuur” worden ingevoegd na de woorden „Vlaamse Executieve”.

De auteur meent immers dat, gezien de bevoegde ambtenaar zelden zal bekend zijn met de streek en de getroffen, beter het gemeentebestuur wordt aangeduid daar zijn leden dicht bij de bevolking leven en de ernst van de schade kunnen volgen en controleren. Het spreekt vanzelf dat het dossier dan overgemaakt wordt aan de aangeduide ambtenaar.

De Gemeenschapsminister vraagt dit amendement niet aan te nemen, om de procedure niet al te ingewikkeld te maken en geenodeloos tijdverlies te veroorzaken.

De heer G. Beerden trekt daarop zijn amendement in.

Uw verslaggever dient, ter vervanging van zijn amendement op dit artikel (Stuk 224 (1983-1984) – Nr. 2) insgelijks bij § 1 een amendement in, luidend als volgt :

In de tekst van § 1 van dit artikel de woorden „de eigenaar van het goed” op de tweede regel vervangen door de woorden „de eigenaar en/of exploitant”.

Het is immers niet alleen de eigenaar, maar het zal vooral de pachter-gebruiker zijn die de schade zal ondervinden.

Daarom is het beter algemeen de eigenaar en/of exploitant te vernoemen.

De Gemeenschapsminister meent dat dit ook niet helemaal volledig is, omdat het juridisch niet alle situaties dekt. Na discussie in de commissie worden vervolgens de woorden „eigenaar van het goed” vervangen door volgende tekst :

„hij die schade kan geleden hebben, hetzij als eigenaar of houder van een ander zakelijk recht, hetzij als pachter, huurder of gebruiker van het getroffen onroerend goed”.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen alsook de toevoeging in § 2 na de woorden „minnelijk ke schikking” van de woorden „of de dagvaarding”. Dit laatste amendement van de commissie maakt deze tekst van de commissie conform met de wijziging aangebracht bij artikel 16. Om dezelfde reden wordt ook de laatste zin van § 2 weggelaten.

De aldus gewijzigde tekst van artikel 27 wordt vervolgens eenparig goedgekeurd.

Artikel 28

Door de commissie wordt een tekstverbetering doorgevoerd : de woorden „nationale overheid” worden vervangen door „het Rijk”.

De tekst van dit artikel wordt met inbegrip van deze tekstwijziging eenparig goedgekeurd.

Artikel 29

De heer T. Kelchtermans dient een amendement in waarbij § 1, punt 4 vervangen wordt als volgt : „hij die wegens nalatigheid of gebrek aan vooruitzicht bij gebruik van roerende of onroerende goederen, oorzaak is van verontreiniging van het grondwater”.

Dit amendement wordt eenparig aanvaard, evenals het aldus gewijzigde artikel 29.

Artikelen 30, 31 en 32

De artikelen 30,31 en 32 worden zonder opmerkingen eenparig aangenomen.

Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt eenparig aangenomen.

De Verslaggever,

A. VAN -NEVEL

De Voorzitter,

J. SOMERS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Artikel 1**

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder :

– grondwater : al het water dat niet tot het hydrografisch net behoort, en bij gelijkstelling daarmede, alle water in de toevoerleidingen voor drinkwatervoorziening ;

– grondwaterwinning : alle putten, opvangplaatsen, dreinerinrichtingen, bronbemalingen en over het algemeen alle werken en installaties die tot doel of tot gevolg hebben grondwater op te vangen, met inbegrip van het opvangen van bronnen op het uitvloeipunt en het tijdelijk of bestendig verlagen van de grondwatertafel ingevolge grondwerken ;

– waterwingebied : het geografisch gebied dat overeenkomstig artikel 3, 2° is afgebakend en waar kunstwerken en inrichtingen zijn of zullen worden gevestigd voor het winnen en vergaren van grondwater, hoofdzakelijk bestemd voor de drinkwatervoorziening ;

– beschermingszone : het geografisch gebied dat overeenkomstig artikel 3, 2° is afgebakend om het grondwater in het waterwingebied tegen verontreiniging te vrijwaren ;

– direkt lozen : het toevoegen of verspreiden van stoffen in het grondwater zonder doorsijpeling in de bodem of de ondergrond ;

– indirect lozen : het toevoegen of verspreiden van stoffen, in het grondwater na doorsijpeling in de bodem of de ondergrond. De hoogste grondwaterstand in het gebied is steeds bepalend voor het vaststellen van een direkte of indirecte lozing ;

– bodem : het bovenste, losse deel van de aardkorst, dat de wortelzone omvat ;

– ondergrond : het gedeelte van de aardkorst dat onder de bodem gelegen is

– verontreiniging : het door de mens direkt of indirect lozen van stoffen of energiedragers in het grondwater, die een gevaar inhouden voor de drinkwatervoorziening, de natuurlijke ecosystemen of andere vormen van rechtmatig gebruik van grondwater.

HOOFDSTUK 1**Bescherming van het grondwater****Artikel 3**

§ 1. Om het grondwater te beschermen, met het oog op het eventueel gebruik ervan voor de drinkwatervoorziening, kan de Vlaamse Executieve volgende maatregelen nemen :

1° in geheel het Vlaamse Gewest of in delen ervan het direkt of indirect lozen, het deponeren of opslaan op of in de bodem van stoffen die het grondwater kunnen verontreinigen, verbieden, reglementeren of aan een vergunning onderwerpen ;

2° om reden van openbaar nut, waterwingebieden en beschermingszones afbakenen ;

3° in de waterwingebieden en beschermingszones volgende zaken verbieden, reglementeren of aan een vergunning onderwerpen :

a) het vervoeren, opslaan, deponeren, afvoeren, bedelven, storten, direkt of indirekt lozen en uitstrooien van stoffen die het grondwater kunnen verontreinigen ;

b) de gebouwen, inrichtingen, kunstwerken, werken en werkzaamheden, alsmede de wijzigingen in de grond of de ondergrond die een gevaar voor verontreiniging van het grondwater kunnen inhouden.

§ 2. De maatregelen genomen in uitvoering van § 1, 2° en 3° hebben verordenende kracht.

Artikel 4

§ 1. Om het grondwater te beschermen, met het oog op het eventueel gebruik ervan voor de drinkwatervoorziening, is het verboden dierlijke fecaliën in vloeibare vorm afkomstig van buiten het Belgisch grondgebied direkt of indirekt te lozen, te deponeren, of op te slaan op of in de bodem.

§ 2. Na advies van de maatschappij voor drinkwatervoorziening, die in het betrokken gebied een of meer grondwaterwinningen exploiteert, kunnen afwijkingen worden toegestaan door de openbare bestuursorganen, hiertoe aangewezen door de Vlaamse Executieve.

De Vlaamse Executieve bepaalt tevens de voorwaarden en gevallen, waarin deze afwijkingen toegestaan worden.

Artikel 5

De exploitant van de waterwinning is in de overeenkomstig artikel 3, 2° afgebakende waterwingebieden en beschermingszones, belast met de bescherming van het grondwater.

De Vlaamse Executieve kan de exploitant van de waterwinning machtigen om door onteigening ten algemene nutte de voor de uitvoering van dit decreet onontbeerlijke onroerende goederen te verwerven.

Artikel 6

§ 1. De Vlaamse Executieve :

– bepaalt de wijze waarop en de termijnen waarbinnen de aanvragen om vergunning ter uitvoering van de krachtens artikel 3, 1° en 3° van dit decreet genomen besluiten, worden ingediend en onderzocht ;

– wijst de openbare bestuursorganen aan, die beslissen over deze aanvragen, waarbij in ieder afzonderlijk geval een weigering moet gemotiveerd worden of bijzondere voorwaarden kunnen opgelegd worden.

Deze beslissing wordt slechts definitief wanneer is vastgesteld dat de opgelegde voorwaarden zijn nagekomen. De Vlaamse Executieve bepaalt de bijzonderheden en de termijnen van die vaststelling ;

– de wijze waarop en de termijnen waarbinnen beroep kan aangetekend worden tegen de beslissing van het bevoegde openbare bestuursorgaan.

§2. Deze vergunning doet geen afbreuk aan de rechten van derden. Zij kan steeds door het bevoegde openbare bestuursorgaan of de Vlaamse Executieve bij een met reden omklede beslissing ingetrokken worden, wanneer de opgelegde voorwaarden niet worden nageleefd. Er kunnen ook steeds nieuwe voorwaarden opgelegd worden.

§ 3. Het bevoegde openbare bestuursorgaan beslist over de beroepen tegen een weigering binnen zestig dagen na afgifte bij de post van de aangetekende zending die het beroep bevat.

Artikel 7

§ 1. De Vlaamse Executieve bepaalt nadere regelen betreffende de vaststelling en afbakening van de waterwingebieden en de beschermingszones.

§ 2. Alvorens de afbakening van de waterwingebieden en beschermingszones vast te stellen, wordt een openbaar onderzoek ingesteld. Daartoe worden volgende stukken ingedurende 30 dagen ter inzage gelegd op het gemeentehuis van de gemeenten, geheel of gedeeltelijk gelegen in bedoelde waterwingebieden en beschermingszones :

1. een kaart met nauwkeurige afbakening van de voorgestelde waterwingebieden en beschermingszones ;
2. een lijst van de kadastrale percelen gelegen binnen de af te bakenen waterwingebieden en beschermingszones met opgave van naam en adres van de eigenaars ;
3. opgave van wijzigingen, stopzettingen, omschakelingen, herstellingen en beperkingen die kunnen voortspruiten uit de in artikel 3, 3° bedoelde maatregelen.

Het openbaar onderzoek wordt aangekondigd door **aanplakking** aan het gemeentehuis en publikatie in drie lokale dag- of weekbladen, met vermelding van begin- en einddatum van het openbaar onderzoek.

Bezwaren en opmerkingen kunnen schriftelijk worden medegedeeld aan het college van burgemeester en schepenen of een daartoe aangewezen persoon voor het einde van deze termijn, ofwel mondeling op de plaats, dag en uur, vermeld in het bericht van bekendmaking.

De eigenaars bedoeld in punt 2 van deze paragraaf worden bij aangetekend schrijven in kennis gesteld van de begin- en einddatum van het openbaar onderzoek.

Binnen 15 dagen na beëindiging van het openbaar onderzoek maakt het college van burgemeester en schepenen het dossier, aangevuld met zijn advies, over aan de Bestendige Deputatie van de provincie.

Indien de Vlaamse Executieve beslist tot afbakening, wordt aan de betrokken gemeentebesturen een exemplaar van het bundel toegestuurd, dat altijd ter inzage is op het gemeentehuis.

De Vlaamse Executieve bepaalt alle andere regelen, **noodzakelijk** bij dit openbaar onderzoek.

Artikel 8

§ 1. Wanneer als gevolg van maatregelen, genomen in uitvoering van artikel 3, 3° van dit decreet gebouwen, inrichtingen of kunstwerken moeten worden gewijzigd of gesloopt of wanneer werken, werkzaamheden of wijzigingen in of op de bodem of de ondergrond moeten stopgezet, beperkt, **omge-**

schakeld of in de oorspronkelijke staat hersteld worden, is de eigenaar of exploitant er slechts toe gehouden deze verplichting na te komen, wanneer diegene, aan wie de bescherming ten goede komt, hierom verzoekt.

In dit geval wordt de rechtstreekse materiële schade, die door de eigenaar of de exploitant wordt geleden, vergoed ten laste van diegene aan wie de bescherming ten goede komt.

§ 2. De bepalingen van § 1 zijn van toepassing op de gebouwen, inrichtingen, kunstwerken en werkzaamheden, alsmede de wijzigingen in of op de bodem of de ondergrond, die bestaan of uitgeoefend worden op het ogenblik dat het in artikel 7 van dit decreet bepaalde openbaar onderzoek wordt ingesteld en voor zover ze op dat ogenblik beantwoorden aan alle geldende wettelijke en reglementaire beschikkingen ter zake.

§ 3. Het recht op vergoeding bedoeld in § 1 van dit artikel ontstaat slechts vanaf het ogenblik dat diegene aan wie de bescherming ten goede komt, de eigenaar of exploitant per aangetekend schrijven verzoekt om wijziging of sloping van de gebouwen, inrichtingen of kunstwerken of om de stopzetting, beperking of omschakeling van werken of werkzaamheden of om het herstel in de oorspronkelijke staat van wijzigingen in de grond of de ondergrond, vermeld in § 2 van dit artikel.

§ 4. Op straffe van verval, dient de vordering tot schadevergoeding, bepaald in dit artikel, te worden ingediend binnen 3 jaar na het in § 3 bedoelde verzoek.

HOOFDSTUK II

Reglementering voor het gebruik van grondwater

Artikel 9

De Vlaamse Executieve kan :

1° aan een vergunning onderwerpen en de voorwaarden opleggen voor het aanleggen, wijzigen, verbouwen en exploiteren van bestaande of nieuwe grondwaterwinningen, in het bijzonder de voorwaarden betreffende de bescherming en het behoud van de grondwaterlagen en van de openbare en private bovengrondse eigendommen, Hierbij worden in ieder geval de economische, landbouwkundige, ecologische en stabiliteitsaspecten in aanmerking genomen ;

2° het gebruik reglementeren van grondwater, dat beschikbaar komt bij werken, inzonderheid bij het ontginnen van mijnen, groeven en graverijen.

Artikel 10

De Vlaamse Executieve stelt de voorwaarden vast waarop een algemene telling van de grondwatervoorraden zal geschieden.

HOOFDSTUK III

Toezicht

Artikel 11

Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, zijn de ambtenaren, die daartoe worden aangewezen door de Vlaamse Executieve, gerechtigd om de overtreding van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluit op te

sporen en vast te stellen. Zij hebben bij dag en nacht toegang tot alle instellingen of inrichtingen — woongelegenheden uitgezonderd — als ze redenen hebben om aan te nemen dat dit decreet of zijn uitvoeringsbesluiten worden overtreden. Hun processen-verbaal hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift ervan wordt aan de overtreders toegezonden binnen de tien dagen na de vaststelling.

Indien er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat een dergelijke overtreding in woongelegenheden wordt begaan, mag door twee van die ambtenaren huiszoeking worden gedaan, krachtens een machtiging van de vrederechter.

Artikel 12

De overeenkomstig artikel 11 aangewezen ambtenaren nemen monsters of doen monsters nemen van stoffen, die het grondwater kunnen verontreinigen, of waarvan vermoed wordt dat ze het verontreinigd hebben.

Op verzoek van de exploitant van een grondwaterwinning kunnen de ambtenaren monsters van de bodem nemen of doen nemen wanneer wordt vermoed dat deze stoffen bevat als bedoeld in het vorige lid. Van die monsterneming wordt proces-verbaal opgemaakt, waarvan een afschrift aan de vermoedelijke dader van de overtreding wordt toegezonden.

De ontleding van de monsters wordt verricht door een laboratorium, dat daartoe is erkend door de Vlaamse Executieve.

De Vlaamse Executieve bepaalt, onder vrijwaring van de rechten van de verdediging, de wijze waarop de monsters worden genomen, de regels van de procedure van erkenning van de laboratoria evenals het model van het protocol van de ontledingen. Zij kan eveneens de ontledingsmethodes vaststellen.

Artikel 13

De overeenkomstig artikel 11 aangewezen ambtenaren kunnen voorlopig het gebruik verbieden van inrichtingen en toestellen die wegens hun bouw of gebrekkige werking niet kunnen functioneren, overeenkomstig dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten ; zij kunnen de inrichtingen en toestellen verzegelen en alle maatregelen nemen, die in de gegeven omstandigheden noodzakelijk zijn voor de bescherming van het grondwater. De overeenkomstig artikel 11 aangewezen ambtenaren kunnen voor de vervulling van hun opdracht de bijstand van de gemeentelijke overheid vorderen. Zij kunnen die overheid eveneens verzoeken om de vereiste dringende maatregelen te nemen bij verontreiniging van het grondwater.

Indien de gemeentelijke overheid in gebreke blijft of bij dreigend gevaar, nemen de overeenkomstig artikel 11 aangewezen ambtenaren de passende maatregelen of doen ze de nodige opëisingen.

Zij geven hiervan onmiddellijk kennis aan de Gouverneur van de provincie.

Al deze maatregelen houden op gevolg te hebben na verloop van dertig dagen, indien ze binnen deze termijn niet bekrachtigd zijn door de Vlaamse Executieve.

HOOFDSTUK IV

Voorkomen en vergoeden van schade

Afdeling 1
De aansprakelijkheid

Artikel 14

§ 1. De exploitant van de grondwaterwinning en de bouwheer van openbare of private werken, die door hun toedoen de daling van de grondwaterlaag veroorzaken, zijn objectief aansprakelijk voor de schade die daardoor bovengronds veroorzaakt wordt aan bestaande grondwaterwinningen en aan andere onroerende goederen, grond en beplantingen inbegrepen.

Diegenen die door hun gezamenlijk toedoen de daling van een grondwaterlaag veroorzaken, zijn solidair aansprakelijk voor de veroorzaakte schade.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn niet van toepassing op de schade die door waterbemaling in de mijnen is veroorzaakt.

Artikel 15

Alleen de vrederechter is bevoegd om, ongeacht het bedrag van de eis, in eerste aanleg kennis te nemen van de vordering gesteund op dit decreet.

Artikel 16

De dagvaarding voor de vrederechter kan worden voorafgegaan door een poging tot minnelijke schikking.

Deze geschiedt bij wijze van oproeping in verzoening voor de vrederechter. Wanneer de aansprakelijkheid niet betwist wordt moeten de opgeroepen een aanbod voor schadeloosstelling doen binnen een termijn van drie maanden vanaf de eerste verschijning in verzoening, of in dringende gevallen, binnen de termijn die de vrederechter vaststelt. Het aanbod kan nadien enkel verhoogd worden.

Het proces-verbaal van verschijning vermeldt het akkoord of de afwezigheid van akkoord. Het bedrag van het eventueel aanbod wordt vermeld. Van het proces-verbaal wordt een uitgifte verleend, voorzien van het formulier van tenuitvoerlegging.

Wanneer er geen akkoord is, moet de benadeelde, op straffe van verval van de eis, binnen de drie maanden volgende op de vaststelling van afwezigheid van akkoord, voor de vrederechter dagvaarden.

Artikel 17

De eiser wordt geheel of gedeeltelijk in de gerechtskosten verwezen wanneer het door de vrederechter toegekende bedrag van de schadeloosstelling gelijk of lager is dan het aanbod als bedoeld in artikel 16.

Artikel 18

Artikel 591 van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevuld als volgt :

„19° : van de vorderingen inzake vergoeding van schade bedoeld bij artikel 14 van het decreet van [. ..] houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer”.

Artikel 19

In artikel 629 van hetzelfde Wetboek wordt het eerste lid van 1° door de hieropvolgende bepaling vervangen :

„1° Vorderingen aangaande zakelijke rechten op onroerende goederen en vorderingen aangaande aangelegenheden opgesomd in artikel 591, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 6°, 9°, 10°, 11°, 12°, 13°, 14°, 18°, 19° met uitzondering van de vorderingen inzake pacht”.

Afdeling II

Fonds ter voorkoming en vergoeding van schade
bij het winnen en het pompen van grondwater

Artikel 20

§ 1. Er wordt een “Fonds ter voorkoming en vergoeding van schade, veroorzaakt bij het winnen en pompen van grondwater” opgericht, hierna „Fonds” genoemd.

§ 2. Dit Fonds heeft rechtspersoonlijkheid en wordt beheerd door de Vlaamse Executieve,

§ 3. Het Fonds is ermee belast onder de voorwaarden en binnen de perken van dit decreet :

1) voorschotten te verlenen in de gevallen van schade bedoeld in artikel 14 van dit decreet, met inbegrip van voorschotten ter financiering van studies en expertises die noodzakelijk zijn voor het vaststellen van deze schade.

2) algemene maatregelen en studies te financieren die deze schade kunnen voorkomen en beperken met inbegrip van studies die worden uitgevoerd binnen het kader van belangrijke geplande of bestaande grondwaterwinningen en die kunnen worden gebruikt als objectieve basis bij elk deskundig onderzoek, binnen het kader van een vordering tot vergoeding van schade, veroorzaakt door grondwaterwinning.

Artikel 21

§ 1. In geval van dagvaarding als bedoeld in artikel 16 van dit decreet verleent het Fonds, na gunstig advies van het Raadgevend Comité bedoeld in artikel 26 van dit decreet een voorschot en dit naar billijkheid, wanneer uit een onderzoek is gebleken dat er tussen de schade, de daling van de grondwaterlaag en het pompen van grondwater een causaal verband bestaat.

§ 2. Het voorschot is terugvorderbaar indien de eiser voor de rechtbank wordt afgewezen ; in dat geval wordt geen rente aangerekend.

§ 3. Ten belope van het uitbetaald voorschot, treedt het Fonds in de rechten en rechtsoverdrachten van de benadeelde.

Artikel 22

De Vlaamse Executieve bepaalt binnen welke perken, vol-

gens welke modaliteiten en onder welke voorwaarden het Fonds zijn opdrachten, bepaald in artikel 20 van dit decreet, zal uitoefenen.

Artikel 23

1° Het artikel 20 van de hypotheekwet van 16 december 1851 wordt als volgt aangevuld :

„11° de voorschotten die overeenkomstig de wetgeving betreffende de schadeloosstellingen voor de schade veroorzaakt door het winnen en pompen van grondwater, zijn uitgekeerd voor het herstel van de schade veroorzaakt aan de oogst, op de vruchten van de oogst van het jaar of op de prijs van die oogst”.

2° Aan de hypotheekwet van 16 december 1851 wordt een artikel 25bis toegevoegd, dat luidt als volgt :

„De voorrechten bepaald in artikel 20, 1°, en 2° hebben de voorrang boven het voorrecht van artikel 20, 11°”.

3° Artikel 47 van dezelfde wet wordt met een lid aangevuld, luidend als volgt :

„Ten voordele doch op kosten van het Fonds ter voorkoming en vergoeding van schade veroorzaakt door het winnen en pompen van grondwater wordt een wettelijke hypotheek toegekend op de onroerende goederen waarvoor het Fonds een voorschot heeft uitgekeerd overeenkomstig de wetgeving betreffende de schadeloosstelling veroorzaakt door het winnen en pompen van grondwater”.

Artikel 24

§ 1. Het Fonds wordt gestijfd door de bijdragen van de natuurlijke of rechtspersonen naar privaat of publiek recht, die door hun activiteiten de schade bedoeld bij dit decreet, kunnen veroorzaken of verergeren, en ten aanvullende titel, door leningen op korte termijn, waaraan de Vlaamse Executieve de gewestwaarborg kan hechten.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt :

1° het aandeel van elke soort inkomsten ;

2° de criteria om te bepalen wie bijdrageplichtig is, het bedrag en de modaliteiten van inning van de bijdragen ervan.

Artikel 25

Voor het beheer van het Fonds, doet de Vlaamse Executieve beroep op ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 26

Er wordt bij het Fonds een Raadgevend Comité opgericht, hierna genoemd „de Raad”, die de taak heeft zijn advies uit te brengen inzake elk financieringsvoorstel ten laste van het Fonds of elk voorstel tot toekenning van voorschotten door het Fonds.

De Raad is samengesteld uit :

– zes ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap ;

– twee leden die de landbouwers vertegenwoordigen ;

- twee leden die de eigenaars vertegenwoordigen ;
- twee leden die de bijdrageplichtige industriële kringen vertegenwoordigen ;
- twee leden die de bijdrageplichtige drinkwatermaatschappijen vertegenwoordigen ;
- twee leden die de natuurbeschermingsverenigingen vertegenwoordigen.

De Vlaamse Executieve benoemt de leden van de Raad en wijst onder hen de Voorzitter aan. Zij stelt tevens het reglement van inwendige orde op.

Artikel 27

§ 1. Wanneer wordt vermoed dat door het winnen van grondwater schade werd veroorzaakt, zal hij die schade kan geleden hebben hetzij als eigenaar of houder van een ander zakelijk recht, hetzij als pachter, huurder of gebruiker van het getroffen onroerend goed, bij aangetekend schrijven zonder verwijl de ambtenaar, daartoe aangewezen door de Vlaamse Executieve, verzoeken de nodige tegensprekelijke vaststellingen te doen.

De klager en de exploitant van de grondwaterwinning worden daartoe op de dag en het uur, bepaald door de ambtenaar, uitgenodigd aanwezig te zijn bij het plaatsbezoek en kunnen hun opmerkingen mondeling of schriftelijk aan de ambtenaar mededelen binnen 15 dagen na het plaatsbezoek.

§ 2. De verzoeken tot minnelijke schikking of de dagvaarding, bedoeld in artikel 16 van dit decreet, moeten ingeleid worden binnen twee jaar te rekenen vanaf de vaststelling van de schade bedoeld in § 1 van dit artikel.

Artikel 28

Alle rechten en verplichtingen, met inbegrip van de middelen van het Voorschottenfonds, opgericht in uitvoering van artikel 7 van de wet van 10 januari 1977 houdende regeling van de schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door het winnen en pompen van grondwater, die door het Rijk worden overgedragen aan het Vlaamse Gewest, worden aan het Fonds toegewezen.

HOOFDSTUK V

Strafbepalingen

Artikel 29

§ 1. Onverminderd de toepassing van het bij het Strafwetboek of bij andere wetten bepaalde straffen, wordt met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van zesentwintig tot tienduizend frank, of met één van die straffen alleen, gestraft :

1. hij die niet in het bezit is van een vergunning en handelingen of werkzaamheden verricht waarvoor overeenkomstig de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten een voorafgaande vergunning vereist is ;

2. hij die de voorwaarden van een vergunning niet naleeft ;

3. hij die werken of werkzaamheden verricht of laat verrichten die verboden zijn in toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten ;

4. hij die wegens nalatigheid of gebrek aan vooruitzicht bij het gebruik van roerende of onroerende goederen, oorzaak is van verontreiniging van het grondwater ;

5. hij die de bijdrageplicht, zoals bepaald in artikel 24 van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet nakomt ;

6. hij die zich niet leent tot of zich verzet tegen de inspecties en de monsternemingen voorzien in dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

§ 2. De straffen kunnen worden verdubbeld indien een nieuwe overtreding wordt begaan binnen twee jaar na een onherroepelijk geworden vonnis tot veroordeling wegens een der in dit artikel bepaalde overtredingen.

§3. Alle bepalingen van Boek 1 van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn toepasselijk op de in dit decreet bepaalde misdrijven.

§ 4. De rechter kan de inbeslagneming van machines en het afbreken van de gebouwen, inrichtingen en kunstwerken bevelen die tot stand zijn gebracht met overtreding van de ter uitvoering van dit decreet gegeven voorschriften. Hij kan eveneens bevelen de plaatsen in hun vroegere staat te herstellen.

Indien de veroordeelde het vonnis niet binnen de gestelde tijd ten uitvoer legt, geschiedt dit van ambtswege, op zijn kosten en risico, op bevel van de daartoe door de Vlaamse Executieve gemachtigde ambtenaar.

In dat geval heeft deze het recht de materialen en voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaatsen in hun vroegere toestand te verkopen, te vervoeren, op te slaan of te vernietigen op een plaats die hij uitkiest. De veroordeelde is ertoe gehouden alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staatsbegroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

§ 5. De vennootschappen zijn burgerlijk aansprakelijk voor veroordelingen tot geldboeten en verbeurdverklaringen uitgesproken tegen hun orgaan of aangestelden wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet.

Die vennootschappen kunnen voor de strafrechtbank worden gedagvaard.

HOOFDSTUK VI

Slotbepalingen

Artikel 30

Dit decreet treedt in werking dertig dagen na bekendmaking in het Belgisch Staatsblad met uitzondering van hoofdstuk IV, dat in werking treedt op datum vast te stellen door de Vlaamse Executieve.

Artikel 31

§ 1. De hiernavolgende wetten worden, voor toepassing in het Vlaamse gewest, opgeheven :

– de besluitwet van 18 december 1946 waarbij tot het houden van een telling der grondwaterreserves en tot invoering van een reglementering van hun gebruik besloten wordt ;

– de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het grondwater ;

– de wet van 9 juli 1976, betreffende de reglementering van de exploitatie van grondwaterwinning.

§ 2. De wet van 10 januari 1977, houdende regeling van de schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door het winnen en het pompen van grondwater, wordt opgeheven op het ogenblik dat hoofdstuk IV van dit decreet in werking treedt.

Artikel 32

De besluiten ter uitvoering van de besluitwet van 18 december 1946 waarbij tot het houden van een telling der grondwaterreserves en tot invoering van een reglementering van hun gebruik besloten wordt, en de besluiten, ter uitvoering van de wet van 9 juli 1976, betreffende de reglementering van de exploitatie van grondwaterwinning, blijven van kracht totdat zij worden opgeheven.

De strafbepalingen van dit decreet zijn van toepassing op bedoelde besluiten.
